

Política

Josep-Lluís Carod-Rovira president d'ERC i vicepresident del govern

“Em fa il·lusió encapçalar i dirigir una Esquerra nova i competent”

IDEES • “El debat que plantejo no és de noms sinó de model” **CRISI** • “No ens podem permetre ara una guerra fratricida” **NOMS** • “A ERC hi ha molta més gent que Carod o Puigcercós” **CRÍTICA** • “Som una força política que dóna massa cops de volant” **Per: Xavier Bosch**

Vostè és el president d'un partit que diumenge va perdre 350.000 vots. Per què no ha dimitit?

Perquè d'entrada jo no era el candidat i perquè tampoc era el director de campanya. Quan jo vaig ser el candidat, ERC va treure 8 diputats. Jo hauria dimitit si fa quatre anys hagués tret un pessim resultat o si fa només un any i mig, a les eleccions catalanes, haguéssim punxat, cosa que no va passar.

El cap de campanya, doncs, hauria estat pertinent que plegués?

Això no té sentit plantejar-s'ho en aquesta clau. No crec que hagi de dimitir ningú. Els nostres mals no són només d'aquestes eleccions, sinó que hi ha tota una successió de coses passades que expliquen el perquè d'aquests mals resultats. No obeeix a si el candidat era competent o no... ¡que ho era! En Joan Ridaó era un excel·lent i serà un excel·lent diputat a Madrid, llàstima que ho hagi de fer amb pocs recursos humans.

Quines coses passades han afectat?

Esquerra va perdre en el referèndum de l'Estatut, en el qual vam votar no perquè aquell Estatut no es mereixia un sí, i ho continuo pensant. No vam analitzar prou bé que significava a Catalunya votar el mateix que el PP i crec que aquell estiu del 2006 Esquerra va perdre un dels seus principals elements d'identitat: ser el partit anti-PP per definició. D'aquell moment cap aquí, hi ha gent desorientada.

Més autocrítica...

Hi ha hagut també una certa desorientació i incomprensió entre l'electorat d'Esquerra a l'hora de valorar la rendibilitat obtinguda pels vuit diputats a Madrid. Molta gent no ha entès que comencéssim la legislatura amb un vot de complicitat total amb el govern Zapatero per passar, al final, a ser pràcticament de l'oposició més aferrissada al govern, quan nosaltres mateixos havíem ajudat a constituir aquella presidència. Segur que la posició més adequada no deu ser ni la primera ni l'última.

En què més s'han equivocat?

En tercer lloc crec que som una força política que dóna massa cops de volant en el seu recorregut, i això a la gent tampoc no li agrada.

Però vostè és el conductor.

No, jo sóc el president. Jo he estat fins ara la cara electoral d'ERC, per tant la persona que quan ha encapçalat les llistes s'ha esforçat i, amb l'ajuda de tot el partit, ha aconseguit obtenir els millors resultats. També sóc la persona que en la mesura de les seves possibilitats ha contribuït a modernitzar i a renovar el discurs polític d'Esquerra, però jo mai, en absolut, al llarg dels 12 anys que fa que sóc a la direcció d'ERC, mai no he tingut la direcció de l'aparell del partit i per tant jo em faig responsable del que em faig responsable.

En aquesta valoració dels resultats no citen mai que han fet president Montilla i que hi ha molta gent que, per aquest motiu, sembla que els ha

fet creu i ratlla. Aquesta reacció, que Jordi Portabella sí que sembla que ha sabut interpretar, no la valoren prou.

Si la nostra baixada es degués a això s'haurien produït dues coses: tots els nostres vots haurien anat a CiU, i per tant CiU hauria recuperat els 5 diputats que va perdre fa quatre anys (cosa que no ha passat, tot i que els felicito pels resultats obtinguts). I també hauria passat que cap dels nostres vots no hauria anat precisament al partit de Montilla, i n'hi han anat molts. Per què? Perquè han vist que, davant del pànic que feia el PP a Catalunya, el vot útil democràtic i d'esquerres (o no tant) i fins i tot catalanista per frenar el PP, era votar el PSC.

Com s'atura aquesta hemorràgia?

A l'Estatut ens deixa el 66% del nostre electorat, també baixem a les eleccions municipals i a les eleccions a Madrid, però quan resistim és al Parlament, on després del linxament brutal del candidat d'ERC, que era jo, passem de 23 a 21. Aguantem el tipus absolutament, per tant en la baixada de vots vull fer notar que hi ha una excepció i que cadascú en tregui les conseqüències que n'hagi de treure. Esquerra ha de prendre un determini. Està en una cruïlla i ha de decidir quina és la ruta que vol seguir i de quina manera hi pensa anar.

Per tant, ¿proposa un canvi de model de partit?

Proposo, primer, tenir el coratge de fixar un final de ruta, i això no és la independència caiguda del cel. Això és fer coresponsable el conjunt de la

9-M

“Jo hauria dimitit si fa quatre anys hagués tret un pessim resultat”

ERROR

“No vam analitzar prou bé que significava a Catalunya votar el mateix que el PP a l'Estatut”

ESQUERRA

“Fins ara hem actuat amb mentalitat de partit petit, amb tics antipolítics o sovint antisistema o poc institucionals”

societat de decidir el seu futur a les urnes. Per això vaig plantejar el 2014 com la possibilitat que hi hagi una majoria social que pugui decidir què vol ser en el futur... Que decidir el futur no vol dir necessàriament ser independent.

No. Vol dir decidir...

Que és el que ara se'ns nega. És a dir, amb els que som hem arribat fins aquí: deu mil militants. Per arribar més lluny hem de ser més i hem de passar dels deu mil militants d'ara, d'un model de partit petit i controlable on el pes de l'aparell és enorme, a un horitzó de trenta mil militants que sigui l'expressió d'un arrelament i d'una presència territorial i que, per tant, ens porti a pensar que ERC se situa per sobre dels trenta diputats, en un escenari en el qual no és com ara un partit mitjà al Parlament per davant de dos partits petits i per darrere de dos partits grans, sinó que se situa entre els tres primers i, per tant, entre els tres primers vol dir que qualsevol escenari és possible.